

بیانیه کانون صنفی معلمان ایران به مناسبت هفته معلم

کانون صنفی معلمان ایران

بیست نهم فرورین هشتاد و هفت

همکاران محترم؛

بی‌تردید سال ۸۶ یکی از تیره‌ترین سال‌هایی بود که جامعه معلمان ایران تجربه کرده است. بعد از تجمعات با شکوه معلمان در اسفندماه ۸۵ که با دستگیری تعداد زیادی از فعالان صنفی و ضرب و شتم شمار زیادی از فرهنگیان شریف پایان یافت، به دلیل سانسور شدیدی که به واسطه‌ی بخشنامه شورای عالی امنیت ملی بر رسانه‌ها حاکم شد چنین به نظر

رسید که تشکل‌های صنفی سکوت پیشه کرده‌اند و یا از وحشت، در لاک‌خویش فرو رفته‌اند و یا همکاران خود را فراموش کرده‌اند.

در چنین شرایطی جا داشت مسئولان کشور به ویژه نهادهای امنیتی که هر حرکت اعتراضی را مخلّ امنیت جامعه قلمداد می‌کنند و همواره مدّعی هستند که آنچه در جهت بهبود وضع معیشتی معلمان تا کنون انجام گرفته حاصل تلاش مسئولان بوده و تشکل‌های صنفی و اعتراضات معلمان هیچگونه تأثیری در پاسخگویی به مشکلات فرهنگیان نداشته است فرصت را غنیمت شمرده و در عمل این ادعای خود را به اثبات می‌رساندند و با حلّ تدریجی مشکلات فرهنگیان ضرورت برگزاری تجمعات، تحصن‌ها و انجام حرکت‌های اعتراضی را به کلی نفی و انکار می‌کردند.

اما همانگونه که شاهد هستیم، آنگونه عمل کردند که حتی صدای اعتراض برخی از همکاران بی‌تفاوت نیز به هوا برخاست و اکثریت معلمان هرگونه تردید نسبت به این جمله که «تا نگرید طفل کی نوشد لبن» را در باور خود از بین بردند. با این وصف مسئولان مربوطه نه تنها به انتظارات بر حق معلمان پاسخی ندادند بلکه با سوء استفاده از فضای موجود به کلی همه وعده‌های داده شده را از یاد بردند. به طوریکه حتی حقوق اندک معلمان حق‌التدریس نیز بیش از ۶ ماه به تأخیر افتاد و در عوض با توزیع توهین‌آمیز بن‌های نخود و عدس و ... به تحقیر بیشتر فرهنگیان پرداختند.

همکاران گرامی

طی یک سال گذشته ما و شما خار در چشم و استخوان در گلو به انتظار نشستیم تا شاید عقلای قوم به خود آیند و در روش‌های مذکور تغییری ایجاد نمایند. اما نامه‌ها، گلایه‌ها، طومارها و زمزمه‌های معلمان در دفاتر مدارس تا کنون به گوش هیچکس نرسید و احدی خود را موظف به پاسخگویی به این قشر فرهیخته ندید و مسئولان کشور با این عمل خویش به معلمان آموختند که تنها راه رسیدن به حقوق حقّه فرهنگیان، اتحاد، همدلی و همراهی است. آنگونه که در اسفندماه ۸۵ شاهد آن بودیم.

عزیزان

در شرایطی که اخبار معلمان را در رسانه‌ها منعکس نمی‌کنند و وزیر و سایر مسئولان کشور از گفت و گو با تشکل‌های

صنفي و نمايندگان معلمان خودداري و راه مذاکره را به کلي مسدود کرده‌اند، در شرايطي که صندوق ذخيره فرهنگيان را که سهامداران اصلي آن خود فرهنگيان هستند به دست ناهلاني که عداوت برخي از آنان با فرهنگيان کاملاً محرز است سپرده‌اند. در شرايطي که علي‌رغم وعده‌هاي داده شده ضعيف‌ترين افراد به بالاترين پست‌هاي اين وزارتخانه گمارده مي‌شوند، در شرايطي که اکثريت نمايندگان مجلس در برابر خواست فرهنگيان مي‌ايستند و از وزيري که منفور معلمان بوده است حمايت مي‌کنند و پس از برکناري وي توسط رئيس جمهور فرد نالايق ديگري را که مجلس براي وزارت تعاون صلاحيتش را تائيد نکرده بود براي وزارت بر نهادي به گستردگي جمعيت کل کشور تائيد مي‌کنند، در شرايطي که با وجود تورم کمرشکن کنوني که به طور مضحکي صدای اعتراض خود مسئولان را نيز درآورده است براي سال ۸۷ فقط ۶ درصد افزايش حقوق در نظر گرفته مي‌شود، در شرايطي که با وجود وعده‌هاي داده شده و مصوبه مجلس، شخص رئيس جمهوري در اجراء قانون مديريت خدمات کشوري تعلل مي‌کند، در شرايطي که حقوق ناچيز فرهنگيان حتي نيمي از اجاره مسکن آنان را پوشش نمي‌دهد و معلمان با مشغول شدن به کارهاي دوم و سوم و بعضاً تحقيرآمیز کارآمدي خود را از دست مي‌دهند و زندگي فلاکت‌باري را مي‌گذرانند، در شرايطي که فعالان صنفي در سراسر کشور تنها به اين جرم که پرسیده‌اند چرا قوانين مصوب خود را اجرا نمي‌کنيد و چرا افراد نالايق را کنار نمي‌گذاريد با احکامي چون زندان، تبعيد، انفصال از خدمت، تنزل گروه و ... مواجه مي‌شوند. به راستي چه بايد کرد؟ آيا معلمان در برابر همکاران و ساير اقدار جامعه به ويژه دانش‌آموزاني که چهره‌هايشان هر روز زردتر از روز قبل مي‌گردد هيچ مسؤليت ندارند؟ آيا نبايد پرسيد که چرا از آمدن پول نفت که قيمت آن به شکل سرسام‌آوري افزايش يافته است بر سر سفره ملت ايران خبري نيست؟

بر اين اساس و با توجه به اينکه کانون صنفي معلمان سالگرد حادثه تلخ اسفند ۸۵ را به دليل شرايط خاص کشور (انتخابات مجلس) به سکوت برگزار کرده است، حق خود و جامعه بزرگ فرهنگيان مي‌دانيم که همچون ساير اقدار جامعه از جمله کارگران مراسم خاصي را براي اين هفته معلم تدوين و اجرا نماييم. اميدواريم همه همکاران فرهنگي از زن و مرد، پير و جوان، شاغل و بازنشسته، رسمي و حق‌التدريس در مدارس دولتي و غيرانتفاعي با هر ديده‌گاه و تفکري، تنها و تنها به نيت دفاع از شرافت معلمي خویش و در پاسخ به بي‌مهري‌ها، توهين‌ها و تحقيرهاي که صورت گرفته و مي‌گيرد، همدلي، همزباني و همراهي خود را يکبار ديگر به مردم و مسئولان بنمايند تا بعد از اين احدي به خود اجازه ندهد که اين قشر فرهيخته، زنده و پويا را نادیده بگيرد و يا نسبت به نمايندگان آنان بي‌حرمتي روا دارد.

برنامه‌هاي کانون صنفي معلمان ايران در هفته معلم:

- ۱- پنجشنبه ۱۲ ارديبهشت از ساعت ۱۵ الي ۱۷ حضور همزمان و با شکوه فرهنگيان تهراني در شهري، ابن‌بابويه، مزار مرحوم دکتر خانعلي و همکاران قمی بر مزار استاد مطهري به منظور تجديد عهد با همکاران براي آغاز دوباره.
- ۲- روز دوشنبه ۱۶ ارديبهشت حضور در مقابل سازمان آموزش و پرورش تهران واقع در ميدان فلسطين، خيابان برادران مظفر از ساعت ۱۳/۳۰ الي ۱۵/۳۰ .
- ۳- از تمامی همکاران فرهنگي تقاضا مي‌کنيم که از فرصت هفته گراميداشت مقام معلم استفاده کرده و به جاي برگزاري مراسم رسمي و تکراري و تحقيرآمیز، در طول هفته معلم، بخشي از وقت کلاس را به تبیین و توضيح مشکلات آموزش و پرورش، معلمان و دانش‌آموزان، مشکلات فضاهاي آموزشي و ساير مسائل ديگر که به دليل بي-

تدبیری مسئولان دامنگیر آموزش و پرورش شده است بپردازند تا در غیاب رسانه‌های مستقل، به وظیفه معلمی خود آنگونه که می‌بایست عمل نماییم.

(درخاتمه به مسئولان مربوطه اعلام می‌کنیم چنانچه تا روز دوشنبه ۸۷/۲/۱۶ حداقل به دو خواسته معلمان و تشکل‌های صنفی: ۱- پرداخت مطالبات معلمان بویژه حق‌التدریس همکاران که بیش از ۶ ماه به تأخیر افتاده است ۲- لغو تمامی احکام هیئت‌های تخلفات اداری که جزء اختیارات وزیر است اقدام نکنند، در تجمع روز دوشنبه حرکت اعتراضی بعدی را در جمع همکاران به اطلاع آنان خواهیم رساند.)

امید است همکاران گرامی با درک شرایط حساس کنونی و با توجه به سانسور شدید مطبوعات، در توزیع گسترده این بیانیه و اطلاع‌رسانی به موقع به سایر همکاران از هر طریق ممکن آن‌گونه که شایسته است همت گمارند.

با سپاس

کانون صنفی معلمان ایران

۸۷/۱/۲۶